

torateloheim.org

נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום

דף זה הוא חלק מסדרה החוקרת את חוקי אלהים שניתן היה לקיימם רק כאשר המקדש עמד בירושלים.

- נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש
- נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום (דף זה).
- נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיים אף אחד מהם כיום
- נספח 8ד: חוקי הטהרה — מדוע אין אפשרות לקיימם ללא המקדש
- נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ו: טקס הקומיין — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח
- נספח 8ז: חוקי הנזיר והנדרים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש
- נספח 8ט: הצלב והמקדש

מה התורה דרשה בפועל

מבין כל המצוות שניתנו לישראל, אין מצוות שתוארו בדיוק רב יותר מן הקורבנות. אלהים פירט הכול: סוג הבהמה, הגיל, מצבה, הטיפול בדם, מקום המזבח, תפקיד הכוהנים, ואף הבגדים שלבשו בעת השירות. כל קורבן — עולות, חטאות, אשמות, שלמים וקורבן התמיד — הלך בתבנית אלוהית שלא הותירה מקום ליצירתיות אישית או לפירושים חלופיים. "הכוהן יעשה כך... המזבח יהיה כאן... הדם יינתן שם..." תורת אלהים היא מערכת של ציות מדויק, לא הצעות שניתן להתאים לפי הנסיבות.

קורבן מעולם לא היה רק "שחיטת בהמה לאלהים". זה היה מעשה קדוש שנעשה רק בחצר המקדש (ויקרא 17:3-5; דברים 12:5-6; דברים 12:11-14), רק בידי כוהנים מקודשים מזרע אהרן (שמות 28:1; שמות 29:9; ויקרא 1:5; במדבר 18:7), ורק בתנאים של טהרה טקסית (ויקרא 7:19-21; ויקרא 22:2-6). העובד לא בחר את המקום. העובד לא בחר מי יכהן. העובד לא קבע כיצד יטופל הדם או היכן יינתן. כל המערכת הייתה תכנונו של אלהים, והציות דרש לכבד כל פרט בתכנון זה (שמות 25:40; שמות 26:30; ויקרא 10:1-3; דברים 12:32).

כיצד ישראל קיימה מצוות אלו בעבר

כאשר המקדש עמד, ישראל קיימה את החוקים הללו בדיוק כפי שנצטווה. דורותיהם של משה, יהושע, שמואל, שלמה, חזקיהו, יאשיהו, עזרא ונחמיה כולם התקרבו אל אלהים באמצעות הקורבנות שהוא עצמו קבע. איש לא החליף את המזבח. איש לא אילתר טקסים חדשים. איש לא הקריב קורבנות בבתיים או בהתכנסויות מקומיות. אפילו מלכים — עם כל סמכותם — נאסרו מלעשות את התפקידים השמורים לכוהנים.

הכתובים מראים שוב ושוב שכאשר ישראל ניסתה לשנות את המערכת — בהקרבת קורבנות במקומות לא מורשים או במתן אפשרות ללא-כוהנים לעסוק בעבודות קודש — אלהים דחה את עבודתם ולעיתים הביא משפט (שמואל א 14:8-13; דברי הימים ב 21:16-26). נאמנות משמעותה לעשות בדיוק מה שאלהים אמר, במקום שהוא בחר, באמצעות משרתיו שהוא מינה.

מדוע אין אפשרות לקיים מצוות אלו כיום

לאחר חורבן המקדש בשנת 70 לספירה בידי הרומאים, כל מערכת הקורבנות נעשתה בלתי אפשרית לביצוע. לא משום שאלהים ביטל אותה, אלא משום שהמסגרת האלוהית הנדרשת כדי לציית למצוות אלו אינה קיימת עוד. אין מקדש, אין מזבח, אין קודש הקודשים, אין כהונה מקודשת, אין מערכת טהרה מבוססת, ואין מקום מורשה עלי אדמות שבו ניתן להציג את דם הקורבן לפני אלהים.

ללא מרכיבים אלה, אין דבר כזה "לעשות כמיטב יכולתנו" או "לשמור את רוח התורה". ציות דורש את התנאים שאלהים קבע. כאשר התנאים הללו נעלמים, הציות נעשה בלתי אפשרי — לא מפני שאנו מסרבים לציית, אלא מפני שאלהים עצמו הסיר את הכלים הדרושים לקיום מצוות ספציפיות אלו.

מה דניאל ניבא לגבי הפסקת הקורבנות

הכתובים עצמם ניבאו שהקורבנות ייפסקו — לא מפני שאלהים ביטל אותם, אלא מפני שהמקדש ייחרב. דניאל כתב כי "ישבית זבח ומנחה" (דניאל 9:27), אך הוא הסביר את הסיבה: העיר והמקדש יושחתו בידי כוחות עוינים (דניאל 9:26). בדניאל 12:11 שוב אומר הנביא שקורבן התמיד "יוסר", ביטוי המתאר הסרה בכוח ובחורבן, לא ביטול של חוק. אין בדניאל שום רמז לכך שאלהים שינה את מצוותיו. הקורבנות פסקו מפני שהמקדש נעשה שממה, בדיוק כפי שהנביא אמר. הדבר מאשר שהתורה עצמה לא נגעה; רק המקום שאלהים בחר לציות הוסר.

טעות הקורבנות הסמליים או המומצאים

קבוצות משיחיות רבות מנסות לשחזר חלקים ממערכת הקורבנות באופן סמלי. הן עורכות סעודות פסח וקוראות להן "הקורבן". הן מקטירות קטורת בהתכנסויות. הן משחזרות טקסים, מניפות "מנחות", ומעמידות פנים שהן "מכבדות את התורה" באמצעות הצגות. אחרות יוצרות תורות כגון "קורבנות נבואיים", "קורבנות רוחניים" או "חזרות למקדש העתיד". המעשים הללו נראים דתיים, אך אינם ציות — הם המצאות.

אלהים מעולם לא ביקש קורבנות סמליים. אלהים מעולם לא קיבל תחליפים שנוצרו מדמיון אנושי. ואלהים איננו מתכבד כאשר אנשים מנסים לעשות מחוץ למקדש את מה שציווה לעשות רק בתוכו. לחקות מצוות אלו בלי מקדש אינו נאמנות; זהו זלזול בדיוק שבו אלהים קבע אותן.

הקורבנות ממתנים למקדש שרק אלהים יכול להשיב

מערכת הקורבנות לא נעלמה, לא בוטלה, ולא הוחלפה במעשים סמליים או במטפורות רוחניות שהמציאו בני אדם. אין בתורה, בנביאים או בדברי ישוע שום הצהרה שמצוות הקורבנות הגיעו לקיצן. ישוע אישר את תוקפה הנצחי של כל התורה, באומרו שאפילו תג קטן מן האות לא ייפול עד שיעברו השמים והארץ (מתי 5:17-18). השמים והארץ עדיין עומדים. לכן המצוות עדיין עומדות.

בכל התנ"ך הבטיח אלהים שוב ושוב כי בריתו עם כהונת אהרן היא "ברית עולם" (שמות 29:9; במדבר 25:13). התורה קוראת לדיני הקורבנות "חקת עולם לדורותיכם" (למשל, ויקרא 16:34; ויקרא 23:14; ויקרא 23:21; ויקרא 23:31; ויקרא 23:41). אף נביא לא בישר על סיום מצוות אלו. להפך, הנביאים מדברים על עתיד שבו הגויים מכבדים את אלהי ישראל וביתו נקרא "בית תפילה לכל העמים" (ישעיהו

56:7) — אותו פסוק שישוע ציטט כדי להגן על קדושת המקדש (מרקוס 11:17). ישוע לא ציטט פסוק זה כדי לסמן את קץ המקדש, אלא כדי לגנות את מי שהשחיתו אותו.

משום שהתורה מעולם לא ביטלה את הקורבנות, ומשום שישוע מעולם לא ביטל אותם, ומשום שהנביאים מעולם לא לימדו את ביטולם, אנו מסיקים רק את מה שהכתובים מתירים: מצוות אלו נותרות חלק מתורת אלהים הנצחית, ואין אפשרות לקיימן כיום אך ורק מפני שהמרכיבים שאלהים עצמו דרש — המקדש, הכהונה, המזבח ומערכת הטהרה — אינם זמינים.

עד שאלהים ישיב את מה שהוא עצמו הסיר, העמדה הנכונה היא ענווה — לא חיקוי. איננו מנסים לשחזר את מה שאלהים השעה. איננו מזיזים את המזבח, משנים את המקום, מעוותים את הטקס או ממציאים גרסאות סמליות. אנו מכירים בתורה, מכבדים את שלמותה, ומסרבים להוסיף או לגרוע ממה שאלהים ציווה (דברים 4:2). כל דבר פחות מזה הוא ציות חלקי, וציות חלקי הוא אי־ציות.